

З МІСЬКОЇ ПОДОРОЖІ.

(Закінчення з ст. 15)

і сестрам у Христі та всім друзям за їх щирю гостинність і християнську любов, що я дізнав від усіх у цій подорожі. Не всіх імена я міг згадати в цьому короткому дописі, але всіх вас нехай Господь радно нагородить усяким добром.

Брати і сестри, що перебувають у згаданих країнах, люблять Господа й горливо Йому служать та очікують на Його славний прихід. Поле духовної праці дуже широке, а робітників мало. Звідусіль досноситься благальний македонський заклик: «Прийди... й нам поможи!» Молімося, щоб Господь вислав більше Своїх робітників на доспіле жниво.

Ваш у Христі брат,

І. Тарасюк.

НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА.

(Закінчення з стор. 4.)

днів вічності» 5:2.

Давид.

«Цілуйте ви Сина, щоб Він не розгнівався, і щоб ви не згубили дороги, бо гнів Його скоро запалиться. Блаженні усі, що втікають до Нього» 2:12.

«І відайте ви, що святого для Себе Господь вділив» 4:4.

«Господь — Пастир мій, тому в недостатку не буду!» 23:1.

Всі Апостоли.

«І Він нам звелів, щоб народові ми проповідували та засвідчили, що то Він є призначений Богом Суддя для живих і для мертвих». Дії 10:4.

Анголи.

«Аж ось ангол Господній з'явивсь коло них, і Слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим.

Та ангол промовив до них: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім.

Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, що Він Христос Господь.

А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме».

І ось раптом явилася з анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали:

«Слава Богу в небі, і на землі спокій, в людях уподобання!» Лук. 2:9-14.

Пилат.

«І Пилат сказав первосвященникам та до народу: «Я не знаходжу жодної провини в Цій Людині» Лук. 23:4.

Сотник.

«Коли ж сотник побачив, що сталося, він Бога прославив, говорячи: «Дійсно праведний був Чоловік Цей!» Лук. 23:47.

Павло.

«Безумовно, велика це таємниця побожності: Хто в тілі явився, Той оправданий Духом, анголам показався, проповіданий був між поганями, увірувано в Нього в світі, Він у славі вознісся» 1 Тим. 3:16.

Я. Ш.

ЧАСОПИС ДЛЯ ПОШИРЕННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ НАУКИ

Ч. 18.

1959

НАРОДЕ БОЖИЙ, ВСТАВАЙ!

«...Але люди, віддані щиро своєму Богу, з усіх сил стануть до діла!» — Дан. 11:32.

Давно пророки Божі сповіщали,
Що горе лоте прийде на людей,
Коли залишать правди ідеали
І до безбожних звернуться ідей.

І горе те прийшло й панує всюди,
Нівечить щастя й добробут землі;
Без світла правди гинуть нині люди
Й наосліп ходять у безбожній млі.

Ось світло правди тьмою називають,
Сприймають темряву за ясний день,
Гірко солодким нині величають,
Тому безбожництво бундючно йде

Й брехнею й підступом людей полонить,
Щоб їх жбурнуть у вир неволі й зла.
До згуби світ сьогодні в перегонах,
Як мало радості, спокою та добра!

На грішний світ грядуть суди Господні.
Народе Божий, схаменись! Вставай!
Берись за діло Боже, всенародне.
Тепер твій час! Його ти не прогай!

Віддай ти Господу майно і силу,
За тих, що йдуть на манівці, молись,
Щоб ясна ціль життя їм засвітилась,
Щоб всі від згуби у Христі спаслись.

І. Тарасюк.

БОЖЕ, ХАЙ БУДЕ ВОЛЯ ТВОЯ!

Боже, хай буде
Воля Твоя!
Ганчар Ти мудрий,
А я — земля.
Зміси, як глину
Й з мене зроби
Собі начиння
Слави й хвали.

Боже, хай буде
Воля Твоя!
Вивідуй серце
Мое щодня,
Більше снігу
Мене обмий,
Тебе благаю,
Вчуй голос мій!

Боже, хай буде
Воля Твоя!
Зранене серце,
Стомлений я.
Ти, Всемогутній,
Серця торкнись,
Згой усі рани,
Спасе, молось.

Боже, хай буде
Воля Твоя!
Мною всевладно
Ти управляй.
Наповни серце
Духом Святим,
Щоб кожен бачив
Христа у нім.

З англ. перек. **І. Т—к.**

БРАТЕ, СЕСТРО, ВЗРОМ БУДЬ!

*«Будь зразком для вірних у слові, у житті,
у любові, у дуці, у вірі, у чистоті». 1 Тим. 4:12.*

Брате, сестро, взором будь
В хаті, в місті й всюди.
Так прохось життєву путь,
Щоб пізнали люди,

Що ти з Господом живеш,
Щодня Йому служиш,
Що вузьким шляхом йдеш
І з гріхом не дружиш.

Світлом правди людям сьй
В ці гріховні ночі,
Приклад ти усім подай
Й добрим заохочуй!

Сіллю будь, що від псуття
Світ цей зберігає,
Й християнське хай життя
В Бозі розквітає.

Будь Христовим ти письмом,
Щоб усі читали

І полонені гріхом
Бога пізнавали.

Пахоці ти розливай
Правди та любови
Й ближніх радо закликай
До життя обнови.

Шлях спокою світ згубив,
Розбрат всюди й горе,
Добрим прикладом служи
Й кожному будь взором!

Світ духово зубожів,
Втратив образ Божий,
Щоб піднявся він та жив,
Помогти Спас може.

Ти ж на Господа дивись
В цю поважну пору,
Й в Нього мудрости учись,
Щоб всім бути взором.

І. Тарасюк.

ХРИСТІЯНИН

THE CHRISTIAN

Ukrainian Independent Periodical.

УКРАЇНСЬКИЙ НЕЗАЛЕЖНИЙ ЧАСОПИС

Редагує Колегія.

Адреса Редакції:

„The Christian“, 28, Allcroft Road, London, N. W. 5, England.

ПРО НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА.**Бог є Любов.**

Факт народження Господа нашого Ісуса Христа говорить нам яскраво про те, що Бог є любов. Бог не залишив людство на поталу його недолі. Він любить Своє твориво і приготував йому через Христа Спасителя визволення від гріха та його загибельних наслідків, як написано: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне». Ів. 3:16. «Любов Божа до нас явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав був у світ, щоб ми через Нього жили. Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи». 1 Ів. 4:9-10.

Бог є Вірний.

«Вірний бо Той, що обіцяв». Євр. 10:23. Народження Хри-

ста говорить нам про Божу вірність. У самому початку, як тільки ввійшов гріх у світ, Бог обіцяв Спасителя від гріхів. Увесь Старий Заповіт повний обітниць Божих що до приходу Христа, в яких виразно окреслено як, де і коли прийде Христос та ціль Його приходу. Все це докладно збулося в Новому Заповіті, бо Бог є вірний.

Бог є Всемогутній.

Бог завжди виконує Свої пляни всевладно. Він є Бог життя й дарує життя всім тим, хто навертається. Він бажає, щоб люди, Його твориво, не жили в гріхах, а навернулись та жили вічно. «Так певно, як Я живу, говорить Господь Бог, не бажаю Я смерті грішникові, а того, щоб він звернув із свого шляху та й зостався живим. Зверніте, зверніте з вашого ледачого шляху; про що вам умірати, доме Ізраїля?»

Святе Писання переповнене свідощтвами про особу Христа, Його чудове народження, святе життя та працю на землі, Його мученицьку замісничу смерть на хресті, Його переможне воскресіння, Його величне вознесіння та Його слашний другий прихід. Отож, звернемо нашу пильну увагу на декотрі місця Писання.

Святе Писання.

«Дослідіть но Писання. бо ви думаете, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене!» Ів. 5:39. «Чи ж Христові не це перетерпіти треба було й увійти в Свою славу? Й Він почав від Мойсея, й від Пророків усіх, й виясняв їм зо всього Писання, що про Нього було» Лк. 24:26-27.

«Вірне це слово й гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов був у світ спасти грішних, із яких перший я». 1 Тим. 1:15.

Бог.

«І положу ворогування між тобою й жінкою і між насінням твоїм і насінням її, воно роццавлюватиме тобі голову, ти ж упиватимешся йому в п'яту». 1 М. 3:14. «Й охрестившись Ісус, зараз вийшов з води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голубка, і сходяв на Нього. І ось гоолос почувся із неба: «Це Син Мій улюблений, що Його Я

вподобав!» Мт. 3:16-17.

Всі Пророки.

«Всі пророки свідкують про Нього, що кожен, хто вірує в Нього, одержить прощення гріхів Його йменням» Дії 10:43.

Мойсей.

«Пророка зміж вас, із брата твого, такого як я, Господь, Бог твій, поставить тобі; Його маєте слухати... Поставлю ім зміж брата їх пророка такого як ти; і вложу слова Мої в уста Йому, і говоритиме до них все, що прикажу Йому. А хто не послухає слів Моїх, що промовить їх пророк в імені Моїм, такий чоловік відповість Мені». 5 М. 18:15, 18-19.

Ісая.

«Оце ж дасть вам Сам Господь знак: Ось невинна дівця почне в утробі та й породить Сина, й дадуть ім'я Йому Еммануїл (Бог з нами). Іс. 7:14

«Бо Хлопцятко народилось нам — Син даний нам; власть на раменах Його, а дадуть ім'я Йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царству Його й миру Його не буде грянлиць» 9:6.

Михей.

«І ти, Бетлеєме — ти, Ефрато, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде Мені Той, що має бути Володарем ув Ізраїлі, а Його народини — від початків, від (Закінчення на стор. 20)

В. Е. Вайн.

ПОХОДЖЕННЯ І РІСТ ЕКЛЕЗІЯСТИЦИЗМУ ТА ПАПСЬКОЇ СИСТЕМИ.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ.

ДАЛЬШІ ПРЯМУВАННЯ ДО ПАПСТВА.

Ми зауважили сукупний вплив на церкви в третьому сторіччі, бажання світського звеличення з боку церковних провідників та заступництва імператорів, що з свого боку вбачали можливість з'єднання елементів держави засобами церкви. З метою установити свій трон на певній основі імператор Константин Великий перебудував прийнятий устрій імперського уряду та впорядкував конституцію церков так, щоб удати її на взірць приблизно державної. Еклезіястична організація церков, що на цей час були значно відмінні від новозаповітного, їм призначеного, зразка, легко піддалася пристосуванню. До трьох головних християнських єпископів — римського, антиохійського та олександрійського — тепер був доданий ще єпископ константинопільський, як наслідок перенесення імператорської резиденції до того міста. Ці чотири патріярхи, провідники гіврархічної системи, в релігійних справах відповідали цивільним преторіяльним урядникам, що їх Константин настановив. Після цих були духовні екзархи, що з них кожен головував над кількома округами, й відповідав цивільним екзархам. А після цих приходять єпископи метрополій, що керували звичайними округами і ступенем дорівнювали провінціальному цивільним губернаторам. Тоді приходять єпископи, що їх влада була обмежена до повітів. Накінець ідуть єпископи звичайних рангів, що їх місцева зверхність ріжнїлася засягом. Пресвітери, що про них писали ми в попередніх розділах і що нагадували тих старших, покликаних і настановлених Духом Божим, коли церкви підпорядковувалися Божественним планам, були поступово позбавлені всякого авторитету, і в багатьох місцях були цілковито придушені.

Константин також розділив адміністрацію еклезіястичних справ на дві частини: зовнішню і внутрішню. Зовнішнє керівництво він виконував сам, скликав собори і головував на них. Він устійнив обмеження в єпископальних провінціях і настановляв суддів для релігійних суперечок. Внутрішня адміністрація перебувала під наглядом церковних прелатів, що мали вплив на соборах.

Вся еклезіястична будова, бувши створеною для стику з новоустановленим цивільним устроєм уряду імператора, була цілком відмінна від того, що викладено в Новому Заповіті. Ніщо не може бути так суперечне Господній волі. Людська доцільність, а не керування Божого Духа, спричинила еклезіястичну систему. Один крок провадив до другого, і остаточний наслідок становив цілковиту неподібність між тим, що Христос призначив та тим, що світське духовництво вигадало.

Через орудування великих церковних соборів, поєднання поганства з християнством довершилось. Наприклад, собор у Нікеї (325 р.), що був спеціально скликаний розглянути суперечку Аріяна, був окаянією введення поклоніння єгипетській богині Ізіс, під ім'ям Діви Марії. Це тільки один приклад загальної спритності, що ми розглянемо в більших деталях. Це служить ілюстрацією розкладового впливу імперського зверхництва і світських та політичних спрямовань обох, як імператора, так і провідних еkleзіастичних сановників. Наслідком об'єднання впливів юдаїзму, вмілого державного керування та поганства, було ніщо інше, як споганізоване християнство. Поганські звичаї та дійства, запроваджені для піднесення престижу церковних служителів, прикривалися під полудою еkleзіастичної термінології. Як було вже ясно сказано: «Мішана релігія була сфабрикована, до якої християнство постачило номенклатуру (сукупність назв-термінів), а поганство дало доктрини і обряди. Ідолопоклонство римського світу, хоч і втратило його стародавню значущість, в жодному разі не було зруйноване. Навпаки, його поганська нагота була прикрита одягом спотвореного християнства.

Тілесні цілі привели до тілесних компромісів. Погоня керівників церкви за політичною владою призвела до падіння її незалежності та підконала її вірність Христові, ослабила признання Його панування і поставила перешкоду до пізнання Його волі, що об'явлена в Писанні.

Церква, що з'єднується з світом, нібито їхні цілі та інтереси є од-

накові, фальшує своє власне свідчення, ухиляється від свого святого покликання, неспроможна виконати призначення її Господа. Його два рази повторене твердження: «Вони не від світу, як і Я не від світу» (Ів. 17:14, 16), виявляє істотну протилежність поміж характером і станом, мотивами і цілями церкви та світу. «Хіба підуть двоє укупі, як не згодились на се?» Не може бути згоди Христа з світом в його теперішньому стані. Сатана, бог цього світу, надхнув світ відкинути Христа й він продовжує його вороже ставлення до Нього. Ходити нога в ногу з світом означає ходити без Христа. Ходити з Христом є плекання спільності для котрої дух, що окреслює мотиви й дороги цього світу, є цілком чужий.

Близько поєднанням з ростом клерикалізму та його остаточним підлабузництвом до заступництва держави, був вплив поганських суспільних та релігійних звичаїв. Так як звичаї відігравали так визначну роль в будіванні папської системи, то ми мусимо на них звернути пильнішу увагу й прослідити їх початок. Бо ж Слово Боже нам дає ясні вказівки на їх походження та характер.

Наступний приклад послужить безпосереднім зв'язком. Від самого початку церкви, згідно з апостольським вченням, обходили перший день тижня для особливого спомину Господа. Того дня вони збиралися разом приймати уділ у Господній Вечері. Це ясно видно з Нового Заповіту (Дії 20:7) і підтверджується поапостольськими писаннями задовго перед часами Константина. Усвідомлюючи, що цей факт творив докорінну й відокремлюючу різницю між християнськими церквами та поганами,

імператор видав указ, щоб погани обходили той самий день у честь Аполлона, бога сонця. *) Цей декрет, виданий в честь сонця, сприяв здійсненню мети об'єднання його підданих, бо ж це уможливило поганам куди вигідніше збиратися з християнами в їх церквах. Загалом день названо днем сонця, і це усунуло поганські упередження. З другого боку, еkleзіастичні провідники радо прийняли декрет, з уваги на те, що вони вільно допустили поган до членства церкви в надії поширити вплив церкви, під фальшивим врженням, що царства цього світу стають царством Христа.

Константинів декрет, щодо святкування дня, був не релігійного, а політичного характеру. Він дав громадянське право до об'єднання церковних постанов з поганськими святами. Тепер церкви одержали документ, що надавав новий характер дневі, котрий вони до цього часу обходили, звичайно, згідно з апостольським ученням. Поважна умова була прийнята й через сприяння церкви були видані декрети провідними прелатами, що під опікою держави вводили інші свята і з бігом часу їх розмножували. Єврейський закон сприяв тому також, отож процес відступлення від Божого Слова продовжувався швидко. Церкви й до того в великій мірі вже обходили поганські святочні дні. В початку третього сторіччя був гострий протест Тертуліяна проти обходження свята Сатурна, зимового сонцестояння тощо. «О, вірніша відданість, — він говорить, — народів до їх власної релігії, що не потребує пошани від християн! Вони б боялись коли б хто подумав, що вони християни. Ми ж

не боїмося, коли стаємо подібні поганам». (Tertullian, De Idololatria, xiv).

Знову, 25-го грудня в цілому поганському світі обходили свято бога сонця. Це було одно з найбільших римських свят, що його обходили з великими грицями в цирку. Церква ж, перейнята світською амбіцією, не повинна, безпечно, бути позади поган у своїх святкуваннях, і з цієї то причини встановлений був закон святкувати народження Христа в той же самий день. Іван Златоустий, зазначаючи про факт, що на цей день «Народження Христа було пізніше встановлено в Римі», підтримує процедуру аргументом, що коли погани називають цей день народженням Одного Непереможного, тобто — бога сонця, то для церкви було прийнятно, щоб його святкувати як день Христа, як Сонця Справедливості та Переможця смерті. 25-те грудня напевно не був днем народження нашого Господа. Встановлення цього дня згаданим способом, віддало себе такому зловживанню, що в половині п'ятого сторіччя Лев Великий докоряє християн за схилення їхніх слабших братів, дотриманням свята не в ім'я Христового народження, а в честь нового сонця. Але чого іншого можна було очікувати, коли весь внутрішній зміст і політика того часу керувалися метою з'єднання християнства і поганства?

Як мало уваги було звернено на застереження апостола Павла щодо відступлення Ізраїля від Слова Божого в минулому. Вони відвернулися від Бога, щоб наслідувати звичаї та обряди й поклонятися ідолам поганських народів, що жили навколо них. «Все це тра-

пилося з ними, — говорить апостол, — як приклади, а написано нам на науку». Сьогодні ми маємо поважний подвійний приклад, як з Ізраїля так і з церкви. Злі впливи раннього відступлення церкви від волі Господньої, об'явлено ясно в спрямуванні до оживлення відступницької системи і збочення багатьох під її злими впливами. Нам личить звернути увагу на застереження: «Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться». Дійсно, сьогодні ми маємо великий Господній заклик відділитися від світського і від релігійного відхилення від Божого Слова.

(Далі буде)

*) Є багато різних свідчень з писань другого і третього сторіч даючих ясні докази, що церкви обходили перший день тижня. Мученик Юстин у половині другого сторіччя описує, що віруючі збиралися в цей день для Господньої Вечері та подає подробиці зібрання й пише про причини, чому християни збиралися в цей день відмінно від єврейської суботи. Подібні докази подані Діонісієм, єпископом коринтським (170 р.), Климентом олександрійським (194 р.) та інші. Поганські історики також подають про те, як християни сходилися в перший день тижня з вищезгаданою ціллю. Константинів наказ не перемінив обходження сьомого дня, суботи, на перший день тижня, як адвентисти навчають. Жодної зміни не було зроблено в зв'язку з церквами щодо обходження одного дня замість другого.

СИНУ МІЙ!

(Прип. Сол. 3:1-13)

Сину мій, щоб в світі жити
Довго і щасливо,
Пам'ятай мої слова
Й зберігай горливо!

І вони тобі дадуть
Справжню насолоду,

В груди спрагнені наляють
Радости й свободи.

Змолоду ти тримайсь
Любови святої,
Й збереже вона тебе
Від неволі злої.

Правду і любов носи
Ти в юначих грудях,
І приємний будеш ти
Й Богові і людям.

Покладай надію всю
На Господа Бога,
Не на себе і людей,
Бо то до нічого.

На стежках твоїх усіх
Пам'ятай про Бога,
Він рівнятиме тобі
Життєву дорогу.

Сам себе не величай,
Страх май завжди Божий,
Зла цурайся і Господь
Жити допоможе.

І здоров'я Він пошле
В тіло й твої кості,
Свіжа сила й міць щодня
До тебе загостять.

Богові служи майном
Щиро, не скупийся,
І дочасним всім добром
З бідним поділися.

Нагородить Бог за все
В хаті і на полі
І від тебе віддалить
Нещастя й недолю.

Кар Господніх, сину мій,
В житті не цурайся,
Волі Божої із них
Пильно ти навчайся.

Любить бо кого Господь,
Того Він й карає
Й милує його щодня,
Й мудрости навчає.

Той блаженний чоловік,
Що пізнав він Бога
І знайшов тут на землі
Мудрости дорогу.

М. Дерibas.

ГРИГОРІЙ САВИЧ СКОВОРОДА.

(Продовження 7)

Новий іспит Сковороди.

На зібранні він без страху відкрито говорив про всі закиди, вживаючи багато прикладів з життя і так мудро та тактично їх застосовував, що його противники не відповіли на його об'яснення та поставлені питання.

«Я, — казав він, — не їм м'яса і не вживаю вина задля ощадності». Слухачам же своїм давав добрі поради.

«Коли лікар декому не радить уживати часнику, який підносить їх температуру, то хіба через те він проти часнику? — Це правда, я деяким молодим гарячим людям не радив вживати м'яса та вина. Коли ж батько виривав своєму малому хлопцеві ножа з рук чи порох, то на це є мудра причина. Коли людина натягає на голову чобота, а на ноги капелюх — то це ж безпорядок! Одну їжу дають дитині, а іншу — робітникові. Все є корисне, але треба брати під увагу час, місце, потребу і особу. Як же несправедливо прозвали мене Манехеєм також і негідно за людиноненавистника і зневажувача дарів Божих?»

Коли Бог назначив мені бути маленьким у театрі цього світу, то я мушу це показати в одежі, їжі в обходженні з іншими, вищими мене, уважаючи їх, і завжди пам'ятати свою нікчемність. Це я старався сам виконувати та іншим радив і через це попав під наклеп. Коли б мої супротивники приписували мені звиклі слабості і провини, то на це я не звертав би уваги, але ці язикошкідливі уявляють

мене псувачем звичаїв і навіть роблять мене душогубцем, еретиком. Навпаки, я напоумляв молодих людей жити зразковим життям перед людьми та Богом».

Слухаючи це, присутні один на одного озирались і ніхто не відповів йому ані слова. Сковорода вклонився усім, вийшов і подався на самоту.

Це була остання офіційна праця, яку мав Григорій Савич. Очевидячки, ніяка звичайна життєва стежка не підходила до його натури, а пристосовуватись до людей та обставин він вважав за зневагу своєї гідності. Через це він вибрав таку стежку, якою майже ніхто не ходив до нього і після нього на Україні.

Сковорода все таки працював сім років, викладаючи різні предмети, а особливо при кінці улюблений його предмет — Біблію.

В Ізюмському повіті, Харківської губернії, жили дворяни Сошальські, котрих молодший брат запросив Сковороду до себе в село. Там природа і гостинний дім господарів могли добре сприяти йому. Отже, Сковорода поїхав з ними в село Гусинки, полюбив це місце і господарів і поселився на їх пасіці недалеко села. Спокій, безтурботність та вільність пробудили в ньому всі почуття тих дорогоцінних задовольень, що в досвіді відомі тільки мудрим та цнотливим.

«Багато питають, — так писав він своєму другові, — що робить в житті Сковорода, чим забавляється? Я ж в Господі радуєся, весело в Бозі, Спасі моєму!»

«Радість є цвіт людського життя, — продовжував він, — вона є головною ціллю всіх наших змагань; всі діла усіх суди течуть. Є ж деякі, котрі живуть без самого головного, без цілі, без пристані пливають. Я не говорю про безбожних. Всякому своя радість мила. Я ж позабавлюся в заповідях Вічного. Все надієсть і обридне, окрім цієї забави, бо дороги її — дороги вічні».

В цей самий час його учень поїхав на службу в Петербург. Це було в листопаді 1769 року. Там він прожив три роки, звеличуючи свого вчителя.

В 1770 році Сковорода, погодившись з Сошальськими, поїхав у Київ. Свояк його Юстин був начальником Китаєвської Пустелі, біля Києва. Сковорода оселився у нього в монастирі й з задоволенням провів там три місяці. Але несподівано відчув у собі незрозуміле побудження духа залишити Київ. Під впливом того побудження, як звикло, він просить Юстина відпустити його в Харків. Той вмовляв його залишитись, але даремно, — Григорій твердо стоїть на своєму. Юстин закликає його всією святинею не залишати його. Сковорода, бачучи небажання Юстина відпустити його, пішов у Київ до приятелів просити, щоб допомогли йому. Вони теж затримують його. Він все відмовляється тим, що йому дух постійно велить вийти з Києва. Він пішов на Поділ, у нижню частину Києва, де несподівано почув такий сильний запах мертвих трупів, що не міг перенести, й одразу повернувся додому. Дух переконливо повів його з міста й він без згоди отця Юстина, але з благословенням

духа, пустився у дорогу наступного дня. По двох тижнях він приїхав у Ахтирку й зупинився в монастирі в свого приятеля Венедикта. Після цього прийшла вістка, що в Києві чума лютує і місто замкнене. Поживши деякий час у Венедикта, він знову вернувся в Гусинки до Сошальських, де знову продовжував свої любими зайняття.

В 1772 році його друг поїхав в чужі краї і побував у Франції в різних містах, а в 1773 році прибув у Швейцарію до міста Лозан. Між багатьма розумними та вченими людьми в Лозані він познайомився з визначним Данилом Мейнгардом, людиною особливого розуму, що мав дар слова, рідкісну вченість, широкі пізнання та доброзвичайність філософії. Він так дуже був подібний обличчям, ставленням, способом думок та даром слова до Сковороди, що його можна було рахувати за його найближчого свояка. Приятель Сковороди полюбив його. Мейнгард, маючи на окраїні міста Лозан дім і садок та величезну бібліотеку, дозволив йому користатися з усього, а також багатьма його порадами.

Коли він повернувся з чужих країв і побачився з Сковородою в 1775 році, то розповів йому про ту цікаву зустріч в Лозані і про те, що той чоловік був цілком подібний до нього. Сковорода заочно полюбив його і з того часу почав підписуватись у своїх листах та творах так: Григорій Варсава (Вар по евр. син) Сковорода, Данило Мейнгард. Цей підпис був його псевдонімом.

Провідник — Мандрівник.

«Погляди подібні до повітря, во-

ни між стихіями не видимі, але твердіші землі, сильніші води, — ламають дерева, руйнують будівлі, гонять хвилі та кораблі, ідять залізо і камінь, гасять і роздмухують полум'я. Так і думки сердечні вони не видні і їх ніби нема, але від однієї цієї іскри весь пожар, заколот і скруха; від того зерна виростає дерево нашого життя». (Лист 98, 1, стор. 130).

Ми вже бачили, як це зерно підставової сердечної думки Сковорода було очевидним в глибокому змаганні з своєю хаотичною природою. Навіть роджені «думки» вже є великим внутрішнім змагом. Багатьох зараховують до великих і мудрих тільки за родження якоїсь думки. «Але Сковорода, — каже Ерн, — відважився на змаг у багато разів більший. Зерно його «думки» сталося великим і чудовим деревом в той час, як в інших вона тільки залишається думкою».

Вся друга половина його життя, це — чудове здійснення творчої життєвої думки, що родилась у нього в часах внутрішнього духовного змагання.

Сковорода ґрунтовно скритикував всі шляхи життя того часу, подібно тому, як Декрат в свій час скритикував всі дороги творчої думки. Але Сковорода не вернувся до «минулих поглядів», як це зробив Декрат, і не зупинився на виході свого творчого переконання у «сумніві у всьому». Сковорода багато перевищував Декрата в послідовництві, зробив чудову спробу відкинути всі проложені дороги життя, щоб вже більше ніколи не вернувся на них, а творчо, з правдивою оригінальністю, проложити цілковито нову дорогу.

Він сьогодні вже не буде «вчителем поезії, ні професором грецької мови, ані лектором моральної філософії». Відмовляючись від привілеїв, зв'язаних з його вченістю він назавжди відмовляється від бажання якнебудь влаштуватися в житті. Сковорода в 1766 році переводить своє життя на вибрану ним нову дорогу самопосвяти й заглиблення в Святе Писання та в себе, служачи своїм ближнім у своїй земній мандрівці. Не мав свого власного кутка, ані рідного маєтку, ані жодного зложеного денегу, чи то в краю чи за границею, капіталу, він цілковито, як каже Ерн, віддався на волю Божу». Він став мандрівником в повному значенні цього слова з ріжницею тільки, що в одному місці він затримувався довше, а в другому — коротше.

Сковорода в народній пам'яті залишився під назвою «старець». Андрій Ковалевській у своєму листі до Ковалинського називає Сковороду: «Благословенний старець Сковорода». (Лист 99, 1, 132).

В оповіданні Срезневського «Майор» бачимо, що таку назву і спосіб життя вибрав Сковорода добровільно. Він себе з гордістю називав старцем.

На питання Майора: «Чи ти хочеш назавжди залишитися волоцюгою?» Сковорода відповів: «Волоцюгою — ні. Я мандрую, як і всі, і старцем назавжди залишусь. Цей сан якраз для мене». (Моск. нагляд. 1836 р. березень).

Слово Сковороди «всі» гарно пояснюють дорожочинні дані Хіджеу в «Сковородинському ідиотиконі». «На Україні ведеться особливий цех дідів, названих старцями. Вони користаються великою повагою народу і самі відрізняють себе від

звиклих убогих — дідів і жебраків. Це люди бували, носії народної мудрости. Вони навіть мають свій родовід. Я був свідком сварки двох старців у Василькові (Київська губ.) «Я старець, а ти що, якийсь знайдений!» Тепер селяни часто посилаються на суд старців, і в деякому відношенні їх можна назвати мандруючими суддями світу». («Телескоп» 1835, VI, стор. 67). Гось Сковорода є один з тих старців. Всі його любили і запрошували до себе, не тільки прості люди, але й знатні того часу. З ученого, високоцінного сановитими Кирилами, що були при владі; з ученого, якого «наросхват», бажали всі розумні люди, Сковорода героїчним опріділенням волі стає мандруючим, убогим, носієм народної мудрости. Це ж, властиво, і була його наука, що кожен мусить сам собі вибрати відповідно дару та поклику працю.

В 1775 році почалось його безперервне мандрування в Україні що продовжувалося до самої його смерті, майже 20 років, не рахуючи його частих мандрів до цього часу. Пробував він у селі Вороніжське у п. Тев'яшова, у Щербініна в селі Бабаях. В монастирях: харківському, ахтирському, сумському, святогорському, сеняньському; у свого приятеля Ковалинського в селі Хотерові, у Ковалевського в селі Іванівці... По над усе любив він Харків, і куди б не пішов, завжди вертався до нього.

Ось так ходив Сковорода з села до села, з міста до міста, з хати до хати, відвідував видатних та простих, учив людей своїм власним життям та порадою. Поживши деякий час на одному місці, де літом завжди ночував в садку на пасіці, він брав свою Біблію (Старий Заповіт в гебрайській, а Новий За-

повіт в грецькій мовах) та й йшов далі. Запомогі ніякої, окрім хліба, він ніде не брав, хоч з тих подарунків, які йому даровано, він міг би скласти великий масток. Але що б йому не давали, скільки б не просили взяти, то він завжди відповідав: «Віддайте тим, кому цього треба більше, ніж мені». Сам же він задовольнявся простою свиткою — «відлогою». Ця свитка, чоботи про запас, ціпок — журавель в руках, сопілка за поясом та торба з скількома книжками та рукописами за плечима — це все, що він мав. Як вже й було зазначено, він дуже мало потребував для свого прожитку. Їв він мало, і то один раз на день, м'яса зовсім не вживав, спав не більше чотирьох годин на добу, вставав до сходу сонця і зараз же ходив на прогулянку в поле, де насолоджувався Божою природою. Але він не був аскетом і приймав також запрошення в товариства, де любив грати.

Сковорода почував себе добре лише поміж простими людьми, що були йому рідні й він був для них своїм. З любов'ю його стрічали, з любов'ю і провожали й «допобачення», звикло, казали йому. «Простонародність, — каже Єфименко, — була для Сковороди з одного боку звичайною проявою його симпатій, з другого — принципом його життя. Він палко любив свою Україну, її мову, пісні, звичаї... І любив так, що в іншому місці й жити не міг».

Розказують, що цариця Катерина II через Потьомкіна запрошувала його до Петербургу. Вислухавши посланця, Сковорода спокійно відповів: «Сажіть матушці-цариці, що я не покину рідного краю, для мене моя сопілка та вівця дорожчі царського вінця». (Далі буде) **Я. Ш.**

ДОСЛІДІТЬ ПИСАННЯ

«Твоє слово — світильник для моєї ноги».

Божа сторона.		«За Словом Твоїм». Пс. 119: 41.	
«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого».		Очищення	» 9
Любити й давати — Божа сторона.		Оживлення	» 25, 107
Людська сторона.		Зміцнення	» 28
«Щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне».		Спасіння	» 41
Вірити й приймати — наша сторона. Єв. Івана 3:16.		Ласка	» 58
Життя.		Благословіння	» 65
Об'явлене	Ів. 1:4	Потішення	» 76
Дароване	» 3:16	Навчання	» 169
Задоволене	» 4:14	Визволення	» 170
Запевнене	» 6:35	Серце в листі до Ефесян.	
Благословенне	» 7:38	Затверділе серце	4:18
Повне	» 10:10	Заповнене	» 3:17
Надійне	» 11:25	Веселе	» 5:19
Вічне	» 3:36	Потішене	» 6:22
Навернення Нафанаїла.		Просте	» 6:5
Його знайомство	Ів. 1:45	Вибір.	
» сумнів	» 46	Недобрий вибір	4 М. 10:30
» характер	» 47	Добрий	1 М. 24:28
» питання	» 48	Ліпший	Нав. 24:25
» відповідь	» 49	Найліпший	Лк. 10:42
» віра	» 50	Син Божий має владу.	
» майбутність	» 51	Оживляти	Ів. 5:21
Три великі факти.		Судити	» 5:22
Страшна дійсність	Об. 20:15	Воскрешати	» 5:25
Поважне ствердження	» 22:15	Божий замір для Ізраїля.	
Велике запрошення	» 22:17	5 М. 8-16.	
Три «хто» в Об. 22:17.		Впокорити тебе	8:2
Хто чує	слух	Випробувати тебе	»
Хто прагне	серце	Добро чинити тобі	8:16
Хто хоче	воля	«Божі речі». 1 Кор. 2:11.	
Три славні теми.		Божий замір	2 М. 3:7-8
В Бозі спасіння мое	Пс. 62:8	Божа потуга	» 9:16
Бог помагає мені	» 54:6	Божий плян	» 12:3
Бог — скеля серця мого	» 73:26	Божа кара	» 12:30
		Твої дороги.	
		Покажи мені	Пс. 27:11
		Провадь мене	» 27:12
		Зміцняй мене	» 17:5

З МІСІЙНОЇ ПОДОРОЖІ.

У наші дні звідусіль доноситься македонський заклик: «Прийди... й нам поможи!» Всюди, де тільки перебувають наші люди в Розпорошенні, духовне жниво пополовіло. Віруючі потребують Божого потішення, зміцнення та заохочення до дальшої боротьби «за віру в Євангелію». Тії ж, що й досі не спасені, «змучені та розпорошені, немов вівці, що не мають вони пасуха», потребують Христа, Спаси й Пастиря Доброго.

Цього року знову з Німеччини, Бельгії та Франції я був одержав запрошення від братів у Христі, щоб їх відвідати й послужити проповіддю Божого Слова. Ці запрошення я прийняв як від Господа, що любить Свій народ, а теж дбає і про те, «щоб усі люди спаслися й прийшли до пізнання правди».

Отож, 7-го серпня ми вкупі з братом П. Губицьким залишили Англію й пароплавом щасливо причалили до берега бельгійської землі... На станції в м. Льеж нас зустрінув горливий молодий брат Сусь, який пару років тому віддав своє молоде життя Христові, коли під впливом Божого Слова роздумував про вічність. У цьому місті та його довкіллі провів я десять Богом благословених днів. Відвідали ми декотрих хворих і потішили їх надією на Господа, а на зібраннях мали радість зміцнитися Божою наукою та Його життєдайною ласкою. Тут я залишив бр. Губицького, а сам поїхав до Німеччини, де на мене очікували віруючі.

У Німеччині перебуває багато тисяч українців та інших націй. Господь поміг мені з потіхою свя-

тої Євангелії відвідати наших людей в містах: Гамборн, Гільдесгайм, Бері, Мінден, Ганновер, Бравншвайг, Падерборн, Білефельд та інші, де провели корисні бесіди з Божого Слова, зібрання, а в декотрих місцях мали Господню Вечерю. Радісно було зустрінути в Гамельні родину Тимцевих та Махників, які щиро служать Господеві. З братом Тимцевим, горливим робітником на Божій ниві, ми в декількох місцях відвідали наших людей. Збільшилася наша радість, коли до нас прилучився брат Т. Іващенко з Англії, що приїхав до Німеччини провести корисно свій двотижневий відпуск. Удвох з ним ми знову відвідали Гільдесгайм, Падерборн, Білефельд та Ганновер. На превеликий жаль брат С. Тимців занедужав і не міг з нами подорожувати.

У Ганновері брат Г. Коненко своїм автом багато прислужився для Божого діла, бо ми скоро й вигідно відвідали декотрі місця, а потім разом поїхали на загальний з'їзд українського Братства в Німеччині, що відбувся в днях 7-13 вересня в Майзенбах у Шварцвальді. Хоч та подорож забрала нам цілий день їзди автом, але зовсім не надокучила. Ми раділи в надії, що в кінці тієї подорожі зустрінемося з багатьома братами й сестрами, що з ними нас еднає Христова любов в одну Божу родину. В цьому ми не помилились. Господь зберіг нас у дорозі й ми щасливо приїхали на місце з'їзду.

Ось серед великого смерикового лісу в горах стоїть кільканадцять хат. В одній з них, що називається «Бетель», що в перекладі є:

«дім Божий», ми мали наш нічліг та їжу, а в другім, що над його дверима був напис «Сигор» (1 М. 19:22), проводили наші зібрання. Ввесь час погода була дуже гарна. З'їхалися брати і сестри з різних місць Німеччини, теж прибули гості з Австрії, Англії та Америки. Господь нас усіх рясно поблагословив. На всіх зібраннях, що відбувалися чотири рази кожного дня, відчувались присутність і провід Святого Духа. Слово Боже викладали брати: В. Болтвін, А. Данилюк, Т. Іващенко та І. Тарасюк. Також на декотрих зібраннях сказали змістовне слово та свідчення брати: Г. Коненко, С. Махник, В. Парцей та інші. Кожного ранку Господь поміг мені викладати листи апостола Павла до Ефесян. Інші брати виголосили будуючі та пробуджуючі проповіді. На вечірніх зібраннях декотрі брати мали нагоду розказати, які великі речі Господь учинив для них, як Він змилювався над ними, відшукав на роздоріжжі життя і спас їх. Декотрі свідчення викликали в слухачів сльози радості й подяки Господеві за Його дивні дороги та вічне спасіння. Приємно було провести декотрі зібрання під відкритим небом, де поле, ліс і висока голубиць творили великий храм, в якому ми уважно прислухалися до Божого голосу з Його святої Книги-Біблії, молились і співом славили нашого Спаси й Господа Ісуса Христа.

Всі ми на з'їзді дуже відчували відсутність брата С. Тимцева й жаліли, що якраз перед самим з'їздом недомогання його очей поклато його до госпітально. Також молилися за сестру С. Майстер, що в той час була в лікарні й не могла бути з нами.

Хоч з'їзд і продовжувався без перерви цілий тиждень, і за той час відбулося 28 зібрань, але ніхто з присутніх не почував втоми, а тільки жалували, що радісний час християнської спільности так скоро проминув і треба було розлучатись. Дійсно, Господь щедро годував наші душі на Його «зелених пасовиськах і водив нас на «тиху воду» життєдайних джерел Його ласки.

З Німеччини я поїхав до Франції. Тут знов мав можливість відвідати наших людей в містах і селах та проповідувати їм Євангелію. В Іуші мав радісну зустріч з віруючими в домі бр. П. Щербини. В Санката провели декілька бесід і зібрань у домі бр. І. Лишика, де в неділю після ранішнього зібрання його гостинна дружина приготувала обід і до столу запросила коло 30 гостей. Радісно було бачити бр. С. Кеня, що після нещасного випадку, який мав при праці, тепер відчуває себе добре. В Парижі «мала черідка» Божих дітей міцно стоїть у правді й горливо трудиться для Господа. Затримався я в домі бр. Басика. На декількох зібраннях проповідував Боже Слово, а також укупі з бр. П. Басиком декого відвідали в околиці Парижу. Потім поїхав у Візін і там провів пару днів у родині Рудих, де в їхньому домі й на зібранні збудовувались наукою нашого Спаси Ісуса Христа. Останнім місцем моїх відвідин був Абандан, куди ми поїхали з бр. Лубенцем і там в українсько-грузинському притулку старців провели зібрання.

Я дякую Господеві за Його поміч і охорону в цій подорожі, що я міг зробити для Його слави та добра нашого розпорошеного народу. Також дякую всім братам (Закінчення на ст. 20)

СЛУХНЯНІСТЬ.

Свого часу Бог покликав був Авраама: «Зійди з землі твоєї і від роду твого і з домівки отця твого у ту землю, що тобі покажу». Авраам прийняв той поклик і пішов з повним довір'ям, бо знав вірність Того, Хто його кликав. Свою віру він проявив на ділі, за що Господь нагородив його й дав йому славу обітницю: «Благословляться в тобі всі народи». Господь називає Авраама Своїм другом. І сьогодні «ті, що від віри будуть благословенні з вірним Авраамом».

Хоч Авраам і мав великий поклик, славні обітниці й Божі благословення, то мав він також у своєму житті доволі труднощів і випробовувань, які зміцняли його віру й залежність від Бога.

Авраам з своєю жінкою Сарою, траплячи довготерпіння, хотіли допомогти собі своїми власними дорогами і прискорити Божу обітницю про наслідника. З тієї то причини прийшлося їм обом пережити чимало даремних родинних неприємностей і страждань (Г М. 16 розділ), яких би вони ніколи не мали, коли б спокійно та терпеливо очікували Богом призначеного часу. Зовсім інші наслідки були тоді, коли Господь, випробовуючи Авраама, зажадав від нього принесення в жертву Ісака, сина обітниці. Його віра у воскресіння мертвих і послух Божій волі були рясно нагороджені.

Хоч Господь усіх нас віруючих любить і називає своїми друзями, хоч ми маємо Його славні заповіді й обітниці, однак, коли ми у нашому щоденному житті не чекаємо

Божої волі, а спішимо і діємо саможіть, то з нашого поспіху будемо мати не бажані наслідки. Життя Авраама залишилося великим прикладом для всіх віруючих.

У наші дні Господь чекає поспіху від усіх, кого Він покликав небесним покликом. Отож, коли ми чинимо Божу волю слухняно, тримаємось Його обітниць міцно й заховуємо заповідь любови щиро, то Господь буде провадити нас від перемоги до перемоги. Коли ж нам іноді не хватає терпіння й ми біжимо та випереджуємо Божу волю, не чекаємо Його вказівок, то тоді позбавляємо самих себе особливих благословень Божих й наражаємось на зайві поразки й терпіння. Слово Боже потішає нас: «Покладіть ви на Нього (на Христа) всю вашу турботу, бо Він опікується вами», але там же маємо напомин, що «кожен нестиме свій власний тягар». Коли в наше серце вкрадається непослух, тоді ми нездільні чинити Божу волю, тоді приходитьесь нести свій власний тягар смутку.

Наше недовірство і наш поспіх не раз засмучують Господа. Отож, будемо ходити в покорі перед Ним, щоб Він міг завжди проявляти Свою волю через нас. Господеві «покура лучша за жертви».

«Послухаєм голосу Господа, Бога нашого... щоб нам добре було».

Візьми мене, мій Христе,
За руки Сам!
Й веди Ти шляхом чистим
В Твій вічний храм!

Бо кроку я не можу
Без Тебе йти, —
Мене в дорозі, Боже,
Підтримуй Ти!

П. Губицький.

ВЕЛИКА НАГОДА.

У наших часах, більше як ніколи, збуваються слова Господа Ісуса Христа: «Жниво велике, а робітників мало». Наші молоді брати й сестри не мають належної школи, в якій могли б приготувуватися на робітників Божих серед нашого народу. На всіх українських євангельсько-баптистських з'їздах в Аргентині обговорювано пекучу потребу Українського Біблійного Інституту в Південній Америці. Постало питання: Як почати? Що робити? Для молодого Об'єднання Біблійний Інститут був великим і непосильним питанням. Брати почали про це поважно думати та молитися. Можливо, не один молився й сумнівався. Звідки? Як? За що? Але були брати й сестри сильної віри. Господь відповів на їхню молитву. Він заговорив до серця прикладної вдовиці сестри Марич, яка положила першу цеглину на Український Біблійний Інститут. Вона пожертвувала значну суму грошей — 25 тисяч аргентинських пезів. Такою жертвою вдовиці Бог заговорив до сердець багатьох віруючих. Гірчице зерно слабої жінки почало рости й звеличуватись. Господь завжди робив велике діло через бідних та занедбаних людьми осіб. На третьому З'їзді нашого Об'єднання остаточно вирішено заснувати Біблійний Інститут. До жертви вдовиці почали приєднуватися щедрі жертви багатьох братів і сестер. Господь працював у серцях віруючих. Засоби на школу почали множитися, як ті дві рибини й п'ять хлібів, що ними Христос нагодував тисячі людей.

За недовгий час члени Об'єд-

нання набули гарний та великий кусок землі під Інститут у самому центрі містечка. Розпочалася праця будови школи. Комісія будови та інші брати почали заготовлювати матеріал. Негайно приступлено до будови. Час і життя в Аргентині настільки змінилися, що майже все подорожчало у три рази. Це змусило нас звернутися до наших дорогих братів і сестер в Аргентині та інших державах цілого світу й просити добровільних пожертв на Біблійний Інститут.

Любі брати й сестри! Ви маєте велику нагоду бути учасником єдиної твердині в цілій Південній Америці. Не віднесіться байдужо до цієї біблійної інституції. Зробіть себе добровільними жертводавцями на її будову. Все це ви зробите не Об'єднанні, а Богові й вашим синам та дочкам, які матимуть нагоду приготуватися до духовної праці серед нашого віками поневоленого та обездоленого народу. Відділіть хоч маленьку частину того, що Бог вам дає постійно. Історія Об'єднання згадає вас на своїх сторінках. А головне: у Бога пишеться пам'яткова книга про ваші добровільні жертви. Коли ви станете перед Богом, то ніяк не будете каїтися в тому, що ви жертвували на Біблійний Інститут. Ви будете вдоволені думкою, що не пропустили нагоди відгукнутися на це святе діло.

Якщо Господь заговорить до вас і збудить ваше серце до жертви то направте її на скарбника Об'єднання на нищеподану адресу. Повідоміть його, як будете жертвувати: одноразово, місячно, річно чи періодично.

Брати і сестри Об'єднання мо-
ляться за умноження жертводав-
ців і задалегідь дякують усім, що
подбають за цю благословенну Бо-
гом працю.

Ваші слуги в Господі:

Комісія заснування Інституту.

Комісія будови Інституту.

Адреса скарбника Об'єднання:

Sr. Jacobo Awdijczuk,
Casilla de correo 22,
Obera, Misiones,
Argentina.

КОМУНІКАТ

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВ.-БАПТИСТ. БРАТСТВА.

Дорогому та рідному в Господі
Братству нашому в Північній Аме-
риці, в Південній Америці, в Єв-
ропі, в Австралії та в інших час-
тинах світу, ласка, милість і любов
нашого Спасителя нехай примно-
жаться.

Радісною вісткою про визначну
подію на нашій українській єван-
гельській ниві маємо можливість
потішити серця Ваші.

У днях 27-31 травня 1959 року
в м. Торонто, Канада, в гарному,
новоприбраному молитовному домі
Української Євангельсько-Баптист-
ської Церкви, відбулася історична
врочистість — святкування десяти-
ліття існування Всеукраїнського
Євангельсько-Баптистського Брат-
ства.

У зв'язку з цим улаштований
був 2-ий духовно-будуючий з'їзд
Братства, на який прибули числен-
ні представники Об'єднань, місій-
них одиниць та церков усієї Пів-
нічної Америки. Пережито нез-
мірну радість спільності народу
Божого та щедрість великих не-

бесних благословень.

Приділено час і для ділових на-
рад. Переглянено працю Всеукра-
їнського Євангельсько-Баптистського
Братства за минулі десять літ, ствер-
джено доцільність функціонування
такого духовно-об'єднуючого орга-
ну, накреслено план праці майбут-
нього, визначено та затверджено
новий склад Комітету Братства.

До нього ввійшли: проп. Г. До-
машовець — голова; проп. П. Кін-
драт — заступник голови; проп. П.
Бартків — заступник голови; проп.
І. Беркута — секретар; брат М. То-
дорук — скарбник; проп. З. Речун-
Панько, проп. Л. Жабко-Потапович,
проп. С. Нищик, бр. І. П'ятковсь-
кий, бр. М. Подворняк, бр. А.
Маяк і проп. О. П'ятоха — члени
Комітету.

На засіданні Комітету Братства,
що відбулося 30 травня 1959 р. в
м. Торонто, обговорювано важливі
питання та прийнято конструктив-
ні рішення, скеровані на подальше
розширення євангельської праці
між рідним народом.

Призначено наступний з'їзд Брат-
ства на 27-31 травня 1961 р., на
соту річницю смерті Т. Шевченка.
Місце — Сполучені Штати Амери-
ки. Об'єднанням Південної Аме-
рики та Європи підготуватися за-
вчасу до того, аби мати своїх пред-
ставників на визначеному з'їзді.

Всеукраїнське Євангельсько-Бап-
тистське Братство — важливий ду-
ховний орган євангельського на-
прямку. На ньому обов'язок ре-
презентації українського євангель-
ського руху перед світом, у тому
числі і перед Всесвітнім Конгресом
Баптистів. Через нього українська
євангельська праця має змогу зай-
няти належне їй місце між працею

інших народів. На ньому відпо-
відальність зосередження всіх зу-
силь наших для просвітлення світ-
лом Христової правди нашого лю-
бого рідного народу.

Тому наше прохання до всіх
українських євангельських вірую-
чих, що стоять з нами на одній
духовній платформі, зміцнити од-
нодушністю цю важливу спільну
працю.

Тому наше прохання до всього
братства нашого пам'ятати велич-
ність цієї праці в своїх горлих
молитвах та всебічно її підтриму-
вати.

Поручаємо Вас ласці Господній
і благословенню Його. Фил. 4:7.

Г. Домашовець, голова

І. Беркута, секретар

Липень, 1959.

Євангелія Матвія 1:23.

Дорогі брати та сестри у Христі
Ісусі! Щоб не остатися перед Вами
і цього року винним, бо не можемо
багато писати по причині хвороби
моїх очей, все ж таки з нагоди
Різдва Христового та Нового 1960
Року всіх Вас поздоровляю слова-
ми — ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Ваш брат С. Тимців.

ЗАПРОШУЄМО ВАС НА ДУХОВНО-БУДУЮЧИЙ РІЗДВЯНИЙ З'ЇЗД

Євангельського Братства,
що відбудеться 24-26 грудня ц.р.
в СТАЛБЕРІДЖІ коло МАНЧЕ-
ТЕРУ. Адреса з'їзду:

GOSPEL MISSION HALL
KAY STREET, STALYBRIDGE,
Cheshire.

РІЗДВЯНИ ПОЗДОРОВЛЕННЯ.

Радісних Свят Христо-
вого Різдва і Щасливого
Нового Року бажає всім у
Христі Братам і Сестрам та всім
Читачам «Християнина» — Ре-
дакція.

Євангелія Луки 2:11.

З нагоди Різдва Христового та
Нового 1960 Року бажаємо всім чи-
тачам «Християнина» й всім бра-
там і сестрам у Христі радісних та
благословенних свят — ХРИСТОС
РОДИВСЯ!

Комітет УЄБЦ в Німеччині.

Голова: С. Тимців.

Секретар: Г. Коненко.

ЧИТАЙТЕ!

Працьовите видавництво «Доро-
га Правди» недавно видало гарну
збірку християнських оповідань
зnanого автора **М. Подворняка** під
назвою «**ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ**».

Книжка містить у собі 15 зміс-
товних оповідань, надрукована на
доброму папері дуже чітким дру-
ком, має 200 сторінок. Читайте й
розповсюджуйте цю корисну кни-
жку. Ціна — 1 дол. 25 ц. Замов-
ляйте в редакції видавництва:

«Doroha Prawdy», 148 Tecumseth St.,
Toronto, Ont., Canada,
або в редакції «Християнина».

СПІВАЙТЕ!

Видавництво «Божого Слова» ви-
дало великого співака без нот під
назвою «**Збірник Християнських
Пісень**». Містить він у собі 863 пі-
сні й 37 ріжних приспівів. В нього
ввійшли всі пісні нотного співани-
ка «Відродження». Виданий без-
доганно. Добрий папір, ясний друк,
міцна полотняна оправка.

Замовляйте по адресі:

J. Hominiuk, P. O. Box 126,
Saskatoon, Sask., Canada.